

Gála Edit

Következtetés

Le kéne vonni a következtetést,
mint már annyiszor:
aki nem ismeri a dörgést,
az csúnyán meglakol,
inkább előbb, mint utóbb,
mert annál nincs butább,
mint aki mezítláb és vakon
téblából üvegszilánkos salakon,
ráadásul egyedül, egyedül,
mint aki menekül,
kidőlt-bedőlt sorompókon törve át
egy feneketlen szakadék felé.

Le kéne vonni a következtetést,
hogy csak önmagadról tudni,
az bizony kevés,
mikor a világ sokszínű
és változatos,
az emberi nem mélyérzésű
és áldozatos,
és az élet
kimért középút,
nem balga véglet.

Le kéne vonni a következtetést,
hogy nincs itt minden
félkegyelmű számára hely,
hogy a fölösleg itt tényleg fölösleges,
azért kerül kukába a selejt,
hogy elférjünk, ugye érted?
Ezt megkívánja mindenek örök
mozgatója, az érdek,
és te sajnos minket nem érdekel.

GÁLLA EDIT (1985) költő. Budapesten él, a Károli Gáspár Református Egyetem óraadó oktatója, az ELTE-n szerzett doktori fokozatot irodalom- és kultúratudományokból 2018-ban. Kötete: *Egy másik életben* (Budapest, 2016, Napkút).

Ugye, ez még kibírható?
Ugye, ez még leírható?
Most leadjuk az utolsó figyelmeztetést,
de végül neked, neked, neked
kell levonni azt a
bizonyos
végső
következtetést.

Metamorfózis

Késő van már átalakulni.
Sem kitörni nem tudok, sem lehullni.
Hernyókoromban rontottam el?
Túl sok volt a levél, a hajtás,
vagy túl kevés? Később siklott félre
a lassú folyamat,
a bebábozódás alatt?
Túl korán vagy későn kezdtem el?
Mikor a levélre rátapadtam,
lelógattam magam, ledobtam
utolsó hernyóruhámat,
a kocka el volt vetve,
minden el volt veszve,
megállt az idő.
Bezsákkoltam magam,
sosem bújok elő.
Csüngök, dagadt bab,
amit nem lehet kifejteni.
Bár aludni tudnék,
bár el tudnám felejteni
pillangóálmodomat, a jövőt,
ami az életem volt,
az időt, mely másoknak pereg,
hoz árnyra fényt, és fagyra hőt,
betegnek gyógyulást, fuldoklónak levegőt.
Csak én nem változom.

Elátkozom
a végzetes szemcsét a gépezetben,
mely megfosztott a lepkeszárnytól,
a szabadulástól, az okos, érző
antennás, kicsi fejtől, karcsú tortól,
a hamvas, édes virágportól,
és így hagyott.
Szárz báb vagyok,
amivel játszik a szél,
ami nem fél, nem remél,
nem mozdul, nem eszik,
csak függ, függ, függ,
és emlékezik.

